UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

1 päivänä joulukuuta 2022*

Ennakkoratkaisupyyntö – Direktiivi 2011/7/EU – Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjuminen – Velkojalle velallisen maksuviivästyksen vuoksi aiheutuneiden perintäkulujen korvaaminen – 6 artikla – Kiinteä 40 euron vähimmäissumma – Useiden sellaisten maksujen viivästyminen, jotka suoritetaan korvauksena yhden ja saman sopimuksen täyttämiseksi säännöllisesti tapahtuvista tavaroiden toimittamisista tai palvelujen suorittamisista

Asiassa C-370/21,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Landgericht München I (München I:n alueellinen alioikeus, Saksa) on esittänyt 19.4.2021 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 15.6.2021, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

DOMUS-Software-AG

vastaan

Marc Braschoß Immobilien GmbH,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit N. Piçarra (esittelevä tuomari), joka hoitaa jaoston puheenjohtajan tehtäviä, N. Jääskinen ja M. Gavalec,

julkisasiamies: A. Rantos,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– DOMUS-Software-AG, edustajanaan T. Schwartz, Rechtsanwalt,

– Euroopan komissio, asiamiehinään G. Gattinara ja C. Hermes,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 16.2.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/7/EU (EUVL 2011, L 48, s. 1) 6 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 3 artiklan säännösten, kun niitä luetaan yhdessä, tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat DOMUS-Software-AG (jäljempänä Domus) ja Marc Braschoß Immobilien GmbH (jäljempänä MBI) ja jossa vaaditaan kiinteää korvausta perintäkuluista, jotka ovat aiheutuneet toistuvista maksuviivästyksistä yhden ja saman sopimuksen yhteydessä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivin 2011/7 johdanto-osan 3, 17, 19 ja 22 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(3) Monet talouden toimijoiden välisiin tai talouden toimijoiden ja viranomaisten välisiin kaupallisiin toimiin liittyvät maksut suoritetaan myöhemmin kuin sopimuksessa tai yleisissä kaupallisissa ehdoissa on määrätty. Vaikka tavarat on toimitettu tai palvelut suoritettu, monet niitä koskevat laskut maksetaan vasta pitkän ajan kuluttua määräpäivästä. Tällaiset maksuviivästykset vaikuttavat negatiivisesti yritysten maksuvalmiuteen ja vaikeuttavat niiden taloushallintoa. Lisäksi tilanne vaikuttaa yritysten kilpailukykyyn ja kannattavuuteen, koska velkojien on maksuviivästysten takia hankittava ulkoista rahoitusta. – –

– –

(17) Velallisen maksu olisi katsottava viivästyneeksi siten, että velkojalla on oikeus viivästyskorkoon, kun velkojalla ei ole velan määrää vastaavaa summaa käytettävissään eräpäivänä, edellyttäen että hän on täyttänyt lakiin ja sopimukseen perustuvat velvoitteensa.

– –

(19) Velkojien on tarpeen saada kohtuullinen korvaus viivästyneistä maksuista aiheutuneista perintäkuluista maksuviivästysten ehkäisemiseksi. Perintäkulujen olisi sisällettävä myös hallinnolliset kulut ja korvaus maksuviivästyksistä aiheutuneista yrityksen sisäisistä kuluista, joiden osalta direktiivissä olisi säädettävä kiinteästä vähimmäissummasta, jonka lisäksi voidaan periä viivästyskorkoa. Kiinteällä korvaussummalla olisi pyrittävä rajoittamaan perintään liittyviä hallinnollisia ja sisäisiä kuluja. – –

– –

(22) Tällä direktiivillä ei saisi estää maksuerin tapahtuvia tai porrastettuja maksuja. Kukin maksuerä tai maksu olisi kuitenkin suoritettava sovituin ehdoin ja siihen olisi sovellettava tässä direktiivissä säädettyjä maksuviivästyssääntöjä.”

4 Direktiivin 1 artiklan, jonka otsikko on ”Sisältö ja soveltamisala”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Tämän direktiivin tavoitteena on kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjuminen, jotta voidaan varmistaa sisämarkkinoiden moitteeton toiminta ja edistää näin yritysten ja erityisesti pienten ja keskisuurten yritysten (pk-yritysten) kilpailukykyä.

2. Tätä direktiiviä sovelletaan kaikkiin kaupallisista toimista korvauksena suoritettaviin maksuihin.”

5 Mainitun direktiivin 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

1) ’kaupallisilla toimilla’ yritysten tai yritysten ja viranomaisten välisiä toimia, jotka johtavat tavaroiden toimittamiseen tai palvelujen suorittamiseen korvausta vastaan;

– –

4) ’maksuviivästyksellä’ maksua, jota ei suoriteta sopimukseen tai lakiin perustuvan maksuajan kuluessa, kun 3 artiklan 1 kohdassa tai 4 artiklan 1 kohdassa säädetyt ehdot täyttyvät;

– –”

6 Saman direktiivin 3 artiklan, jonka otsikko on ”Yritysten väliset kaupalliset toimet”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että velkojalla on oikeus viivästyskorkoon yritysten välisissä kaupallisissa toimissa ilman, että maksumuistutus on tarpeen, kun seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) velkoja on täyttänyt sopimukseen ja lakiin perustuvat velvoitteensa; ja

b) velkoja ei ole saanut erääntynyttä määrää ajoissa, paitsi jos velallinen ei ole vastuussa viivästyksestä.”

7 Direktiivin 2011/7 5 artiklassa, jonka otsikko on ”Maksuaikataulut”, säädetään seuraavaa:

”Tällä direktiivillä ei rajoiteta osapuolten mahdollisuutta sopia sovellettavan kansallisen lainsäädännön asiaa koskevien säännösten mukaisesti maksuaikatauluista, joiden mukaan maksut suoritetaan maksuerissä. Tällaisissa tapauksissa silloin, kun maksueriä ei makseta sovittuun määräaikaan mennessä, tässä direktiivissä säädetty korko ja korvaus lasketaan yksinomaan viivästyneiden maksuerien perusteella.”

8 Kyseisen direktiivin 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Perintäkulujen korvaaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että viivästyskoron tullessa kaupallisissa toimissa maksettavaksi 3 tai 4 artiklan mukaisesti velkojalla on oikeus saada velalliselta vähintään kiinteä 40 euron summa.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettu kiinteä summa on maksettava, ilman että maksumuistutus on tarpeen, korvauksena velkojan omista perintäkuluista.

3. Velkojalla on oikeus saada velalliselta 1 kohdassa tarkoitetun kiinteän summan lisäksi kohtuullinen korvaus perintäkuluista, jotka ylittävät tämän kiinteän summan ja ovat aiheutuneet velallisen maksuviivästyksestä. Näihin kuluihin voisivat sisältyä menot, jotka ovat aiheutuneet muun muassa lakimiehen tai perintätoimiston käyttämisestä.”

9 Mainitun direktiivin 7 artiklan, jonka otsikko on ”Kohtuuttomat sopimusehdot ja sopimattomat menettelyt”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on säädettävä, että maksupäivää tai -aikaa, viivästyskorkoa tai perintäkulujen korvaamista koskevaa sopimusehtoa tai menettelyä joko ei voida panna täytäntöön tai että se antaa oikeuden vaatia vahingonkorvausta, jos sopimusehto on selvästi kohtuuton tai menettely on selvästi sopimaton velkojaa kohtaan.

Ratkaistaessa sitä, onko sopimusehto selvästi kohtuuton tai menettely selvästi sopimaton velkojaa kohtaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetulla tavalla, otetaan huomioon kaikki tapausta koskevat seikat, mukaan lukien:

– –

c) se, onko velallisella objektiivista syytä poiketa – – 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta kiinteästä summasta.”

Saksan oikeus

10 Siviililain (Bürgerliches Gesetzbuch, jäljempänä BGB) 286 §:n 1 ja 3 momentissa säädetään seuraavaa:

”(1) Jos velallinen ei täytä suoritusvelvollisuuttaan eräpäivän jälkeen saamansa muistutuksen perusteella, tästä muistutuksesta on seurauksena viivästyminen. Suorituskanteen nostaminen ja maksumääräyksen tiedoksi antaminen vastaavan menettelyn puitteissa rinnastetaan muistutukseen.

– –

(3) Velallisen maksu on viivästynyt viimeistään silloin, kun hän ei ole suorittanut maksua 30 päivän kuluessa eräpäivästä taikka laskun tai vastaavan maksuvaatimuksen vastaanottamisesta; – –”

11 Siviililain 288 §:n 5 momentissa säädetään seuraavaa:

”Maksusaatavan velkojalla on velallisen viivästyessä oikeus vaatia lisäksi 40 euron suuruista kiinteää summaa, jos velallinen ei ole kuluttaja. Tämä pätee silloinkin, kun maksusaatava on osamaksu tai muu erissä suoritettava maksu. Ensimmäisessä virkkeessä tarkoitettu kiinteä summa on vähennettävä suoritettavasta vahingonkorvauksesta siltä osin kuin vahinko perustuu oikeudenkäyntikuluihin.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

12 Domus ja MBI, kaksi Saksan oikeuden mukaan perustettua yritystä, tekivät 21.8.2019 sopimuksen viimeksi mainitun yrityksen hankkiman ohjelmiston ylläpidosta sellaista kuukausimaksua vastaan, jonka määrä oli 135 euroa plusarvonlisävero ja joka oli maksettava kunkin laskutuskauden alussa.

13 Domus laati 11.9.2019, 1.10.2019 ja 1.1.2020 tämän sopimuksen perusteella erilliset laskut, jotka koskivat vuoden 2019 syyskuuta (133,04 euroa), vuoden 2019 loka–joulukuuta (399,13 euroa) ja vuoden 2020 tammi–maaliskuuta (399,13 euroa). Laskut toimitettiin MBI:lle joka kerta laskujen laatimisen jälkeisenä päivänä.

14 Koska näitä laskuja ei ollut maksettu eräpäivään mennessä, Domus nosti Amtsgericht Münchenissä (Münchenin alioikeus, Saksa) kanteen, jossa se vaati, että MBI velvoitetaan maksamaan sille jäljellä oleva pääsaatava viivästyskorkoineen sekä perintäkuluina kiinteä 40 euron korvaus kustakin kolmesta maksamattomasta laskusta eli yhteensä 120 euroa BGB:n 288 §:n 5 momentin nojalla.

15 Kyseinen tuomioistuin hyväksyi Domusin vaatimuksen jäljellä olevan pääsaatavan osalta. Se velvoitti kuitenkin MBI:n maksamaan korkoineen vain yhden ainoan kiinteän 40 euron summan. Mainittu tuomioistuin katsoi, että Domusilla oli BGB:n 288 §:n 5 momentin, jolla direktiivin 2011/7 6 artikla on saatettu osaksi Saksan oikeutta, teleologisen tulkinnan nojalla oikeus vain yhteen ainoaan kiinteään summaan, koska kyse on yhdestä ja samasta sopimuksesta, johon säännöllisesti suoritettavat maksut perustuvat.

16 Domus valitti tästä tuomiosta Landgericht München I:een (München I:n alueellinen alioikeus, Saksa), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, ja vaati BMI:n velvoittamista maksamaan 80 euroa, joka vastaa kahta muuta vaadittua kiinteää summaa.

17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa olevansa taipuvainen tulkitsemaan direktiiviä 2011/7 siten, että useista yhdestä ja samasta sopimuksesta johtuvista saatavista, jotka ovat syntyneet säännöllisesti suoritettavien maksujen viivästymisen vuoksi, on oikeus saada vähintään kiinteä 40 euron suuruinen summa jokaisesta erillisestä saatavasta.

18 Tässä tilanteessa Landgericht München I päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko direktiivin [2011/7] 6 artiklan 1 ja 2 kohtaa, luettuina yhdessä direktiivin [2011/7] 3 artiklan kanssa, tulkittava siten, että kun kyseessä ovat yhteen yhtenäiseen sopimussuhteeseen perustuvat säännöllisesti syntyvät maksusaatavat, jokaisesta yksittäisestä maksusaatavasta on oikeus vaatia vähintään 40 euron kiinteää summaa?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

19 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään lähinnä, onko direktiivin 2011/7 6 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä sen 3 artiklan kanssa, tulkittava siten, että silloin kun yhdessä ja samassa sopimuksessa määrätään säännöllisesti tapahtuvista tavaroiden toimittamisista tai palvelujen suorittamisista, joista jokainen on maksettava tietyn ajan kuluessa, onko kiinteä 40 euron vähimmäissumma maksettava korvauksena velkojan perintäkuluista jokaisesta maksuviivästyksestä vai onko tämä summa maksettava yhden ainoan kerran viivästyneiden maksujen lukumäärästä riippumatta.

20 Tältä osin on huomautettava ensinnäkin, että direktiivin 2011/7 6 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että viivästyskoron tullessa kaupallisissa toimissa maksettavaksi velkojalla on oikeus saada velalliselta vähintään kiinteä 40 euron summa korvauksena perintäkuluista. Kyseisen artiklan 2 kohdassa asetetaan jäsenvaltioille lisäksi velvollisuus varmistaa, että kyseinen kiinteä vähimmäissumma on maksettava automaattisesti, vaikkei velalliselle ole annettu maksumuistutusta, ja että sillä korvataan velkojan omat perintäkulut. Mainitun artiklan 3 kohdassa annetaan lopuksi velkojalle oikeus saada velalliselta kiinteän 40 euron vähimmäissumman lisäksi kohtuullinen korvaus perintäkuluista, jotka ylittävät mainitun kiinteän summan ja ovat aiheutuneet velallisen maksuviivästyksestä.

21 ”Maksuviivästyksen” käsite, joka on perusteena velkojan oikeudelle saada velalliselta paitsi direktiivin 2011/7 4 artiklan 1 kohdan nojalla viivästyskorkoa myös kyseisen direktiivin 6 artiklan 1 kohdan nojalla kiinteä 40 euron vähimmäissumma, määritellään mainitun direktiivin 2 artiklan 4 alakohdassa siten, että sillä tarkoitetaan maksua, jota ei suoriteta sopimukseen tai lakiin perustuvan maksuajan kuluessa. Koska direktiivi kattaa sen 1 artiklan 2 kohdan mukaan ”kaikki kaupallisista toimista korvauksena suoritettavat maksut”, tätä ”maksuviivästyksen” käsitettä sovelletaan jokaiseen kaupalliseen toimeen erikseen tarkasteltuna (ks. vastaavasti tuomio 20.10.2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, 28 kohta).

22 Toiseksi on todettava, että direktiivin 2011/7 6 artiklan 1 kohdassa määritellään edellytykset, joilla kiinteää 40 euron vähimmäissummaa voidaan vaatia maksettavaksi, viittaamalla yritysten välisten kaupallisten toimien osalta kyseisen direktiivin 3 artiklaan. Tämän viimeksi mainitun artiklan 1 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että näissä kaupallisissa toimissa velkojalla, joka on täyttänyt velvoitteensa ja joka ei ole saanut erääntynyttä määrää ajoissa, on oikeus viivästyskorkoon ilman, että maksumuistutus on tarpeen, paitsi jos velallinen ei ole vastuussa tästä viivästyksestä (ks. analogisesti tuomio 20.10.2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 Edellä esitetystä seuraa yhtäältä, että direktiivin 2011/7 2 artiklan 4 alakohdassa tarkoitetun maksuviivästyksen vuoksi syntyvä direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa säädetty oikeus viivästyskorkoon ja direktiivin 6 artiklan 1 kohdassa säädetty oikeus kiinteään vähimmäissummaan liittyvät ”kaupallisiin toimiin” erikseen tarkasteltuina. Toisaalta viivästyskorko, kuten kiinteä vähimmäissummakin, tulee automaattisesti maksettavaksi saman direktiivin 3 artiklan 3–5 kohdassa säädetyn maksuajan päätyttyä, kunhan kyseisen artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät. Direktiivin 2011/7 johdanto-osan 17 perustelukappaleessa todetaan tältä osin, että ”velallisen maksu olisi katsottava viivästyneeksi siten, että velkojalla on oikeus viivästyskorkoon, kun velkojalla ei ole velan määrää vastaavaa summaa käytettävissään eräpäivänä, edellyttäen että hän on täyttänyt lakiin ja sopimukseen perustuvat velvoitteensa” (ks. vastaavasti tuomio 20.10.2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, 32 kohta).

24 Siltä osin kuin on kyse edellytyksistä, joilla viivästyskorkoa ja kiinteää vähimmäissummaa voidaan vaatia maksettavaksi, on todettava, ettei direktiivin 2011/7 3 artiklan 1 kohdassa eikä 6 artiklan 1 kohdassa tehdä eroa sen mukaan, perustuvatko maksut, joita ei ole suoritettu määräajassa, yhteen ja samaan sopimukseen vai eivät. Näiden säännösten sanamuodosta ei siis voida saada tukea tulkinnalle, jonka mukaan yhden ainoan sopimuksen tapauksessa korvauksena perintäkuluista maksettava kiinteä 40 euron vähimmäissumma olisi maksettava velkojalle vain yhden kerran riippumatta niiden erillisten maksujen lukumäärästä, jotka viivästyvät.

25 Tätä toteamusta tukee direktiivin 2011/7 5 artikla, joka koskee tilannetta, joka on kyseisen direktiivin soveltamisen kannalta verrattavissa pääasiassa kyseessä olevaan tilanteeseen. Tästä artiklasta, luettuna mainitun direktiivin johdanto-osan 22 perustelukappaleen valossa, näet ilmenee, että kun osapuolet ovat sopineet maksuaikataulusta, jonka mukaan maksut suoritetaan maksuerissä, kiinteän 40 euron vähimmäissumma korvauksena perintäkuluista on maksettava jokaiselta maksuerältä, jota ei makseta sovittuun määräaikaan mennessä.

26 Direktiivin 2011/7 6 artiklan 1 kohdan sanamuodon ja asiayhteyden mukaisesta tulkinnasta ilmenee näin ollen, että kiinteä 40 euron vähimmäissumma on maksettava korvauksena perintäkuluista velkojalle, joka on täyttänyt velvoitteensa, kunkin maksun osalta, jota ei ole suoritettu eräpäivänä korvauksena kaupallisesta toimesta, joka on näytetty toteen laskulla tai vastaavalla maksuvaatimuksella, myös silloin, kun useat maksut korvauksena yhden ja saman sopimuksen täyttämiseksi säännöllisesti toimitetuista tavaroista tai suoritetuista palveluista viivästyvät, paitsi jos velallinen ei ole vastuussa näistä viivästyksistä (ks. vastaavasti tuomio 20.10.2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, 34 kohta).

27 Kolmanneksi on todettava, että tämä direktiivin 2011/7 6 artiklan tulkinta saa vahvistuksen kyseisen direktiivin tarkoituksesta. Direktiivin 1 artiklan 1 kohdasta, luettuna sen johdanto-osan kolmannen perustelukappaleen valossa, näet seuraa, että direktiivillä ei pyritä ainoastaan ehkäisemään maksuviivästyksiä estämällä se, että ne olisivat velallisen kannalta taloudellisesti houkuttelevia siksi, että velalliselta laskutetaan tällaisessa tilanteessa alhainen korko tai ei korkoa lainkaan, vaan sillä pyritään myös tehokkaasti suojelemaan velkojaa maksuviivästyksiltä varmistamalla se, että velkoja saa mahdollisimman kattavan korvauksen hänelle aiheutuneista perintäkuluista. Mainitun direktiivin johdanto-osan 19 perustelukappaleessa täsmennetään tältä osin yhtäältä, että perintäkulujen olisi sisällettävä myös hallinnolliset kulut ja korvaus maksuviivästyksistä aiheutuneista yrityksen sisäisistä kuluista ja toisaalta, että kiinteällä korvaussummalla olisi pyrittävä rajoittamaan perintään liittyviä hallinnollisia ja sisäisiä kuluja (ks. vastaavasti tuomio 20.10.2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, 35 ja 36 kohta).

28 Tältä kannalta katsoen se, että velalliselle aiheutuu useita viivästyksiä maksettaessa yhden ja saman sopimuksen täyttämiseksi säännöllisesti tapahtuvista tavaroiden toimittamisista tai palvelujen suorittamisista, ei voi johtaa siihen, että kustakin maksuviivästyksestä perintäkulujen korvauksena maksettava kiinteä vähimmäissumma pienennetään yhteen ainoaan kiinteään summaan. Tämän pienentämisen seurauksena ensinnäkin direktiivin 2011/7 6 artikla – jonka tavoitteena on, kuten edellä olevassa kohdassa on korostettu, paitsi maksuviivästysten ehkäiseminen myös korvauksen maksaminen näillä summilla ”velkojan omista perintäkuluista” – menettäisi tehokkaan vaikutuksensa, koska perintäkulut nousevat yleensä suhteessa maksujen lukumäärään ja niihin summiin, joita velallinen ei suorita määräajassa. Tällainen pienentäminen vastaisi niin ikään sellaista tilannetta, jossa velallisen annetaan poiketa kyseisen direktiivin 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta oikeudesta kiinteään summaan ilman, että tämä poikkeaminen olisi oikeutettua jostain direktiivin 7 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan c alakohdassa tarkoitetusta ”objektiivisesta syystä”. Kyseessä oleva pienentäminen johtaisi lopuksi

siihen, että velallinen vapautetaan osittain siitä taloudellisesta taakasta, joka perustuu sen velvollisuuteen maksaa kustakin eräpäivänä maksamatta olevasta maksusta kyseisen 6 artiklan 1 kohdassa säädetty kiinteä 40 euron summa (ks. vastaavasti tuomio 20.10.2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, 37 kohta).

29 Edellä esitetyn perusteella kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2011/7 6 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin 3 artiklan kanssa, on tulkittava siten, että kun yhdessä ja samassa sopimuksessa määrätään säännöllisesti tapahtuvista tavaroiden toimittamisista tai palvelujen suorittamisista, joista jokainen on maksettava tietyn ajan kuluessa, kiinteä 40 euron vähimmäissumma korvauksena perintäkuluista on maksettava velkojalle jokaisesta maksuviivästyksestä.

Oikeudenkäyntikulut

30 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 16.2.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/7/EU 6 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin 3 artiklan kanssa,

on tulkittava siten, että

kun yhdessä ja samassa sopimuksessa määrätään säännöllisesti tapahtuvista tavaroiden toimittamisista tai palvelujen suorittamisista, joista jokainen on maksettava tietyn ajan kuluessa, kiinteä 40 euron vähimmäissumma korvauksena perintäkuluista on maksettava velkojalle jokaisesta maksuviivästyksestä.

Allekirjoitukset